

Paul Craig ROBERTS: Pravda je neamerická

Washington a Izrael ohrožují světový mír. Washington si pro sebe žádá vládu nad světem a Izrael vládu nad Středním východem. Washingtonu překáží v dosažení cíle Rusko a Čína, což je pro něj dostatečný důvod, aby proti oběma těmto zemím plánoval nukleární válku. Což je pro lidstvo hrozba, nad kterou si stěží dovedeme představit děsivější. A přesto, anebo právě proto, se o této hrůze málo mluví. Myslím tím v Kongresu, v médiích a ve veřejnosti jak Spojených států, tak jejích vazalů v Evropě.

Dvě země a část země třetí překáží Izraeli ustavit tzv. Velký Izrael. Tato země touží pro sebe uchvátit vodní zdroje jižního Libanonu, ale nemůže se k nim dostat, třebaže do oblasti už dvakrát vyslal armádu, která zde však narazila na tvrdý odpor milic Hizballáhu. Ten materiálně podporují jak Sýrie, tak Irán, což je důvod, pro který obě tyto země figurují na seznamu nepřátel Ameriky.

Washington slouží vojensko-bezpečnostnímu komplexu, Wall Streetu, bohatým bankám a Izraeli. A je nejasné, zda si Rusové a Číňané dostatečně uvědomují, že washingtonské nepřátelství vůči nim vychází právě z těchto zdrojů, proti kterým je jakákoli mezinárodní diplomacie bezmocná.

Rusko samozřejmě žádným způsobem nezasáhlo do amerických prezidentských voleb, neanektovalo Ukrajinu a nemá v úmyslu napadnout Polsko či baltské státy. Nechalo zajít sovětské impérium a je rádo, že už neexistuje, protože udržování tohoto impéria bylo nákladné a skutečné benefity nepřinášelo. A sovětské východoevropské impérium fungovalo jen jako Stalinovo nárazníkové pásmo proti další možné západní invazi. Varšavský pakt neměl ofenzivní cíl a vůbec neměl být motorem sovětského světového panství, jak Washington jeho smysl úmyslně mylně vykládal.

Nejsem si jist, zda hrozba, které dnes Rusko čelí, nachází své odpovídající vyjádření ve zpravodajských pořadech ruských médií. A dobře nechápu ani neutuchající úsilí ruského ministra zahraničí Lavrova dosáhnout jakéhosi dorozumění s Washingtonem, když Washington nemá v hlavě menší cíl, než Rusko buď ovládnout, nebo přinejhorším aspoň zcela izolovat. A nemůže tomu být jinak ze tří důvodů:

1) Roční rozpočet vojensko-bezpečnostního komplexu USA je největší na světě a představuje hodnotu hrubého domácího produktu mnoha zemí. Obsahuje nejen rozpočet Pentagonu, ale též rozpočet 16 amerických zpravodajských agentur a energetického úřadu v Oak Ridge, kde sídlí též továrna nukleárních zbraní a 16 přidružených laboratoří. Když se všechny položky sečtou dohromady, přijde si vojensko-bezpečnostní komplex USA na jeden tisíc miliard, čili jeden bilion dolarů zisku ročně. Impérium takového druhu se nikdy nevzdá či nezmezí proto, že nějaký prezident či nějaké voličstvo bude chtít mír. A „ruská hrozba“ je pak pro moc i zisky tohoto komplexu, před nímž prezident Eisenhower varoval už před 56 lety, zcela nezbytná. A nyní si všimněme, jak skvěle zabezpečená moc tohoto komplexu je.

2) Neokonzervativci, ovládající jak americkou zahraniční politiku, tak média, která tuto politiku vykládají a prosazují, jsou většinou sionisté a někteří z nich vlastní jak americké, tak i izraelské občanství. Tito neokonzervativci věří, že kolaps Sovětského svazu byl znamením historie o tom, že vláda USA má nyní zodpovědnost za zajištění hegemonie USA nad světem. Přečtěte si neokonzervativní dokumenty, které právě o téhle nové roli USA melou stále dokola. A jen proto se o Američanech už dnes v Americe nemluví jinak než jako o národu výjimečném a nepostradatelném. Jestliže jste národ nepostradatelný, pak je každý jiný národ už postradatelný. A jste-li výjimeční, pak všichni ostatní výjimeční už být nemohou. Tato tvrzení, která neokonzervativci vztahují na USA, se tak až nepříjemně podobají tvrzením, která Hitler vztahoval na Německo.

3) Protože Izrael řídí a kontroluje americkou politiku na Středním východě, využívá toto své privilegované postavení tak, aby mu americká politika dopomohla k odstranění překážek, jež se jeho rozpínavosti staví v cestu. Až dosud dosáhl svržení vlády Saddáma Husajna v Iráku i přetrvávajícího chaosu v této zemi. A washingtonská démonizace Iránu je pro něj zas nadějí, že i v tomto případě se dnešní démonizace změní zítra ve válku.

Víra ruského zahraničního ministra Lavrova, že je možno s Washingtonem dosáhnout též jiného narovnaní, než jen zvednout ruce nad hlavu, je samozřejmě nesmysl. Ale je možné, že tak lpí na diplomatických řešeních proto, aby americký útok oddálil do doby, než se na něj Rusko dokáže připravit. Anebo své vizi o všemocnosti diplomacie skutečně věří, což se mi ovšem při jeho inteligenci zdá málo pravděpodobné.

Čínská vláda má zas možná za to, že Wall Street a americké korporace jsou na laciném čínském zboží až tak závislé, že pro tuto výhodu na Čínu nezaútočí.

Tím ovšem, že obě země riziko války víceméně podceňují a nedostatečně proto svět proti její hrozbě mobilizují, nepřispívají k jejímu potlačení tak, jak by zřejmě bylo třeba. Zato však americké presstitutky, věrně sloužící svému národně-bezpečnostnímu státu, tah směrem k válce stále zintenzivňují. Všimněme si např. obálky časopisu Newsweek z 26. května t.r. S vyobrazením Putinovy tváře a tímto titulem: SPIKNUTÍ PROTI AMERICCE. POZADÍ PUTINOVY KAMPANĚ KE ZNIČENÍ DEMOKRACIE V USA.

Je obtížné představit si ještě větší nesmysl, než jaký tato slova vyjadřují. Ale dokázal jej přinést hned druhý známý americký časopis TIME, když na své nové obálce zobrazil Bílý dům, na němž jako na nebohé oběti trůní budovy moskevského Kremlu s chrámem Vasila Blaženého. Coby symbol - samozřejmě - podřízenosti Ameriky vůči Rusku za vlády nového prezidenta Trumpa.

Existuje ještě přesvědčivější důkaz o tom, jak moc potřebuje americký vojensko-bezpečnostní komplex ruskou hrozbu?

Pravda se dnes stala v západním světě nejvzácnějším elementem a budeme ji mít stále méně a méně. Nechme se jí prosáknout, dokud je dostupná.

Zdroj: vasevec.cz

Autor: Paul Craig Roberts